

„Orice grijă, chiar dacă n-ar părea să aibă ceva din cele oprite, dacă nu contribuie la evlavie, este lumească.” (Sfântul Ierarh Vasile cel Mare)

Duminica a XIV-a după Rusalii PILDA NUNȚII FIULUI DE ÎMPĂRAT

Împărăția cerurilor asemănatu-s-a omului împărat care a făcut nuntă fiului său. Și a trimis pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au voit să vină. Iarși a trimis alte slugi, zicând: Spuneți celor chemați: Iată, am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate s-au junghiat și toate sunt gata. Veniți la nuntă.

Dar ei, fără să țină seama, s-au dus: unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui; iar ceilalți, punând mâna pe slugile lui, le-au batjocorit și le-au ucis. Și auzind împăratul de acestea, s-a umplut de mânie, și trimițând oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și cetățile lor i-au dat foc. Apoi a zis către slugile sale: Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici. Mergeți deci la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă.

Și ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi și buni,

și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă, și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

(Matei 22, 1-14)

CUPRINS

„Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?”	2
Ochiul celui lalt a devenit măsura vieții mele	4
Nașterea Maicii Domnului	6
Legenda celor 8 minute	7
Despre dragoste	8
Rugăciune	8

„PRIETENE, CUM AI INTRAT AICI FĂRĂ HAINĂ DE NUNTĂ?”

Se este această haină de nuntă? Haina de nuntă a sufletului este, mai întâi de toate, neprihănirea. Scrie Ap. Pavel credincioșilor: **„V-am logodit unui singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos fecioară neprihănită”** (II Corint. 11, 2). Curăția, neprihănirea feciorelnică, e straiul de temelie al sufletului. Apostolul le arată credincioșilor ce anume trebuie să poarte pe deasupra acestuia: **„Îmbrăcați-vă dar... cu milostivirile îndurării, cu bu-**

nătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare... Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii" (Coloseni 3, 12, 14).

Iată veșmântul de nuntă al sufletului încununat cu Hristos Cel fără de moarte.

Între toate făpturile omenești, desăvârșirea neprihănirii a fost întruchipată de preasfânta, preacurata și preanevinovata Fecioară, Maica lui Dumnezeu, care a dat trup din trupul său Domnului și Mântuitorului nostru. Niciunul din noi nu-L poate purta pe Hristos fără o mare curăție a inimii, fără ca inima să-i fie neîmpărțită, dăruită întreagă lui Hristos. **Precum o fecioară curată are o singură iubire: pentru alesul ei, așa și inima care înțelege calea mântuirii are o singură iubire: pentru Domnul.** Aceasta este haina ei de nuntă, țesută din aur curat. Neprihănirea și dragostea rodesc întru toate celelalte virtuți, mai cu seamă în fapte bune. Faptele bune sunt giuvaerurile care împodobesc haina purității, straiul de aur al dragostei.

Intrând să-și vadă oaspeții, împăratul a zărit pe unul care nu avea haină de nuntă. **„Prieten”,** i-a spus împăratul. De ce? Întâi, ca să arate cât preț pune pe om; apoi, pentru că El, Dumnezeu, este cu adevărat Prietenul fiecărui om câtă vreme omul nu se leapădă prin nevrednicie de prietenia Lui.

„Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc” (Ioan 15, 14)

Acest oaspete fără haină de nuntă călcase voia lui Dumnezeu, căci altminteri ar fi fost înveșmântat cum se cuvine. De ce atunci îl mai numește Dumnezeu „prieten”? Pentru că, fiind botezat, e ca unul dintre cei credincioși, se numără în rândul acestora. Numindu-l: „prieten”, împăratul îl mustră că a fost necredincios prieteniei Sale. Pentru că nu Dumnezeu i-a fost necredincios lui, ci el Lui.

El însă a tăcut. Ce să fi răspuns? Că n-a avut mijloace să-și cumpere? Că nu cunoaște croitoria? Ar fi fost în zadar. În Hristos, Dumnezeu a înzestrat fiecare oaspete cu haină de nuntă. Nu era nevoie decât ca omul să-și scoată haina cea veche, murdară de păcate, și să îmbrace haina mântuirii, haina țesută cu aur, haina de nuntă. Dar, pentru că nu a făcut acest lucru, a rămas fără cuvânt.

„Atunci împăratul a zis slugilor: legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.” Dar acela își legase singur mâinile prin păcat, picioarele prin umblarea în calea nedreptății și, în viață încă fiind, alesese întunericul în locul luminii, plânsul și scrâșnirea dinților în locul veșnicei bucurii. Singur se osândise, iar Dumnezeu n-a făcut altceva decât să rostească judecata cea dreaptă. **„Nelegiuitul este prins în laturile fără-delegilor lui”** (Pilde 5, 22). Legarea mâinilor și a picioarelor arată că acolo nu mai e loc de căință și că omul nu mai poate face nimic pentru mântuirea lui.

„Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși”. Noi toți cei botezați suntem poftiți la masa împărătească, dar numai Dumnezeu singur știe cine sunt aleșii. Vai celor

dintre noi care, în priveliștea a toți îngerii și sfinții, vom auzi: „**Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?**” O, ce rușine, ce rușine fără scăpare!

Cu adevărat Dumnezeu ne spune nouă aceste cuvinte acum, de câte ori ne apropiem de sfântul altar ca să primim Împărtășania și să ne unim în duh cu Hristos: „**Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?**”

Să ascultam cu inima și cu conștiința când ne apropiem de Sfântul Potir și vom auzi această întrebare, aceasta mustrare. O, să nu aducă după ele aceste cuvinte plânsul și scrâșnirea dinților cea din întunericul de pe urmă care se așterne când Dumnezeu ni le va fi spus pentru ultima oară! Cine poate să știe dacă nu cumva Dumnezeu ne-a spus astăzi cuvintele acestea pentru ultima oară în viața pământească? Cine poate ști dacă sufletul său nu se va găsi chiar în noaptea aceasta în strălucita adunare cerească de la masa Împăratului, îmbrăcat în haina murdară a păcatului? Cine dintre muritori poate cunoaște dacă ziua de astăzi nu va fi pentru el ho-tărâtoare în veșnicie?

Să nu amânăm dar nici o clipă pocăința, pentru că fiecare clipă care trece poate să fie ultima în care suntem printre locuitorii acestui pământ. Să ne spălăm și să ne curățim sufletele măcar tot atât pe cât ne spălăm și ne curățim trupurile, care vor fi mâine hrană viermilor. Să le curățăm prin lacrimi și căință, să le spălăm cu post și rugăciune, să le îmbrăcăm în haine țesute din dragoste și neprihănire, împodobite cu toată fapta cea bună și

mai ales cu iertare și milă. **Să facem puț-nul pe care îl cere Dumnezeu de la noi, iar El va, face restul.**

Când un copil plânge pentru că s-a murdărit, mama îl spală, îl curăță și-l schimbă. O, cu cât mai milostiv este Tatăl nostru cel din ceruri decât oricare mamă de pe pământ! Cu adevărat, fiecare om are sufletul atât de murdar că niciodată n

-ar putea, prin a sa strădanie, să-l curețe și să-l facă vrednic de-a sta înaintea lui Dumnezeu. Dar fiecare să-și dea seama cât este de întinat; să-i pară rău din toată inima; să facă puținul ce i se cere.

Dumnezeu așteaptă plânsul copiilor Lui cu haina de nuntă pregătită în mâinile Sale; așteaptă să-i curățească, să-i spele, să-i lumineze, să-i un-gă cu miresme și să-i înveșmânte pe toți cei ce-L cheamă.

Slavă cerescului Mire al inimilor noastre, Domnul Iisus Hristos, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sf. Nicolae Velimirovici, „**Predici**”, Editura Sophia)

OCHIUL CELUILALT A DEVENIT MĂSURA VIETII MELE

Frumusețea nu se cumpără, nu se negociază: pur și simplu o ai sau nu. Orice încercare de a o imita începe să semene cu o simplă caricatură pe care o aduci propriului tău chip. A-ți modifica chipul începe să semene cu acel bal mascat la care îți pui o mască de circumstanță, cu care ieși în lume fără a fi tu însuți, fără a vrea să fii tu însuți. Căci a te ascunde în spatele unei măști așezate dimineața de dimineață pe chipul tău, obligatoriu

te va învăța să folosești și cea dublă personalitate care caracterizează pe mulți dintre noi. Fardul este un nou chip cu care vrei să te prezinți în fața lumii; este o încercare de a fi „altfel”, de a schimba raportul tău cu ceilalți. Adică o stare de minciună...

Căutăm mereu să plăcem celorlalți, simțim nevoia să ieșim în evidență. Nu are importanță cu ce risc. Trebuie ca mereu să vedem ochii celorlalți ațintiți asupra noastră, să ne vedem mereu poftiți și invidiați de ceilalți. **Nu mai avem puterea să ne căutăm și să ne judecăm fiecare pe sine însuși, ci ochiul celuilalt a devenit măsura vieții mele.** Același etalon josnic al celor mulți, care obligă la o anumită talie, la o anumită înălțime, la o anumită lipsă a hainelor, care să ascundă mai mult decât minimumul necesar bunului simț.

Am devenit nu oameni frumoși, ci picioare frumoase, sexy, care îți taie respirația și demnitatea. Am devenit abdomene umblătoare, talii cu mișcări provocatoare, care pur și simplu cheamă pe cei doritori la plăcere.

De mult timp fetele noastre au uitat că ceea ce are omul unic și de neînlocuit este chipul și nicidecum picioarele. **Am uitat să privim ochii celuilalt și să vedem chipul lui Dumnezeu în fiecare dintre noi.** Dar vedem un chip care spune tot, un chip cu niște ochi din care de multă vreme a dispărut Lumina lui Dumnezeu. **Din nefericire ne-a intrat în reflex să privim pe celălalt începând cu talia lui.**

Ne dezbrăcăm înainte de a fi „nevoie” să fim dezbrăcați. Ne aruncăm inconștienți în vârtoarea unor patimi rușinoase,

fără a calcula consecințele acestui fapt. Ne lăsăm pradăți de privirile celorlalți, fără a gândi că păcatul începe mai întâi de toate cu gândul, este făcut mai întâi de toate în inimă. Nu înțelegem că majoritatea zdrobitoare a celorlalți nu va putea să vadă eul nostru, ceea ce suntem noi de fapt, privind goliciunea noastră, ci ne va transforma în simple obiecte de plăcere, în „actori” ale visurilor și ale imaginației lor bolnave, murdare și obscene.

Dar, din păcate, majoritatea tinerelor asta doresc de fapt: să fie dorite.

În acest caz nu mai putem vorbi nici măcar de acea superioritate pe care ar mai avea-o omul în fața unui animal. **Atâta timp cât îți transformi trupul în „poligon de tragere” prin patimi de tot felul, nu va trebui să aștepti decât clipa morții.** O clipă în care acest trup va sfârși în mod jalnic, deplorabil, într-o frumusețe apreciată doar de viermi și de un pământ care ne nivelează pe toți, fără diferențiere.

Apoi îți voi spune în mod direct că **machiajul este o revoltă la adresa lui Dumnezeu**, pe Care, poate, îl mai accepti ca pe Creatorul vieții tale. Nu-ți place chipul pe care ți l-a dăruit; crezii că știi ceva mai mult decât El și începi să rețușezi.

Maica Domnului nu a consultat niciun catalog de „frumusețe”, nu a folosit machiaje mult prea costisitoare și mult prea false, nu și-a dezgolit nici măcar părul înaintea oamenilor, dar a rămas cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai cunoscută frumusețe a neamului omenesc. **Dacă sufletul tău nu este curat și frumos, atunci, oricât ai încerca, nici trupul tău nu va fi frumos.** Cel mult va fi

atractiv, sexy, dorit de cei ce nu mai văd și nu mai doresc decât trupuri.

Să ne gândim iar la Maica Domnului... îmi vei replica că altele erau vremurile și alta a fost cultura acelor vremuri... Va trebui să înțelegi că nici eu nu îți propun să umbli în pelerine kilometrice, acoperită cu valuri mult prea negre. Te invit la decență, la modestie și la demnitate. Te invit să nu te cobori la stadiul de „momeală” publică; știu că îți dorești aprecierea frumuseții și a supleței trupului. **Dacă Cineva ți-a dăruit un astfel de corp, atunci nu-l dăruie tuturor, oriunde și oricând.**

Un mare sfânt egiptean, Moise Arapul, s-a luptat foarte multă vreme cu o mare ispită. În adolescența lui, înainte de a se retrage în pustiul Saharei, a văzut o fată. Erau împreună la arat. Era o fată extrem de frumoasă, bine făcută, care, pentru că era foarte cald, lăsase cam mult la vedere. Însă nu s-a întâmplat absolut nimic între ei. Poate că a și uitat-o în scurt timp. După ce s-a călugărit, deja fiind la o vârstă înaintată, au început niște ispite groaznice, la prima vedere incredibile. În fiecare zi i se arăta diavolul sub chipul acelei fete, i se așeza în brațe și începea să-l mângâie, să-l cheme la păcat.

Iar Sfântul Moise, cu lacrimi în ochi, se ruga lui Dumnezeu să ridice de la el această ispită, pentru că de multe ori era la marginea disperării. Doisprezece ani s-

a luptat zi de zi cu această vedenie demonică, cu această invitație la desfrâu. El nu trebuia decât să accepte în inima sa acest păcat și era de ajuns, pentru că păcatul trupesc nu ar fi putut avea loc.

Tu de câte ori te-ai pus în locul acelei fete nepăsătoare sau te-ai gândit la urmările unei simple fapte tinerești? De câte ori nu ne expunem desfrâului intelectual și moral al celorlalți, al privitorilor, al unor oameni pe care oricum nu-i cunoaștem?

Ochii noștri au uitat să privească ca și ochii unui copil: acesta va umbla gol fără nicio problemă și nu-și va imagina nimic păcătos în sufletul lui ce stă mereu așezat în brațele unui înger.

Dacă inima ta este curată, atunci și îmbrăcămintea ta va fi demnă, netransformându-se într-un obiect al patimilor.

Pe când vom căuta și o frumusețe a sufletului? Cât vom mai ignora exact ceea ce este cu adevărat important?

(*Monahul Paulin, „Rugăciuni către tineri”, Editura Egumenița, 2008*)

„Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului acelaia prin care vine sminteala.”

(Matei 18, 6-7)

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

În prima lună a anului nou bisericesc, la 8 septembrie, prăznuim Nașterea Maicii Domnului, iar în luna ultimă a anului bisericesc, la 15 august, prăznuim Adormirea ei, pentru că prin mijlocirea Maicii Domnului, Preamilostivul Dumnezeu a binevoit a începe și a termina planul mântuirii neamului omenesc.

În Palestina, în orașul Nazaret, era un om ce se chema Ioachim și soția lui, Ana. Acești soți erau drepti și plini de toată fapta cea bună, fiind de neam cinstit

și împărătesc. Dar aveau mare mâhnire în această viață, căci nu aveau copii. Și, în acea vreme, cei ce nu aveau copii erau socotiți ca oameni urgisiți de Dumnezeu și blestemați. Într-una din zile, fiind un mare praznic al iudeilor, s-au dus și Ioachim cu soția sa Ana la biserică și, pentru multa lor osârdie, au vrut să dea și ei ceva jertfă lui Dumnezeu din averile lor.

Dar preotul nu a voit să le primească și cu cuvinte grele îi mustră, zicându-le: „Pentru ce îndrăzniți să aduceți jertfă lui Dumnezeu, fiind voi sterpi și neroditori?”

Atunci Ioachim și Ana, umplându-se de rușine și de mâhnire, au ieșit afară din biserică. Și mergând spre casă foarte întristați, a zis Ioachim către soția sa Ana:

„Pe mine nu mă îndeamnă inima să mai intru în casa mea, căci noi suntem urgisiți de Dumnezeu. Iată eu mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu, doar se va milostivi și ne va da nouă un copil!”

Deci, se despărțiră unul de altul, iar Ana se duse acasă, la Nazaret. Și, după ce făcu multă milostenie, a intrat în grădină și acolo a început să se roage lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi; la fel și Ioachim, mult rugându-se înmunte și plângând cu durere în inimă, a auzit Dumnezeu rugăciunea și suspinurile lor.

Apoi trimițând pe arhanghelul Gavriil la Ioachim în munte, i-a zis: „*Bucură-te, Ioachime, și te veseleşte că am venit să-ți vestesc că vei avea o fiică ce va naște în feciorie pe Împăratul lumii, Dumnezeu! Deci, lasă întristarea și amărăciunea sufletului tău și te du la casa ta, că a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Numai să ai nădejde tare în cuvântul meu și să-i mulțumești lui Dumnezeu!”*

Apoi îngerul s-a dus și la Ana și îi

zise: „*Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și, iată, vei naște o fiică și-i vei pune numele Maria, de care toate popoarele pământului se vor bucura!”*

Deci, Ioachim, auzind cuvântul arhanghelului Gavriil, se duse vesel la casa sa și află pe Ana foarte bucuroasă pentru vestea primită de la înger. Apoi Ana, rămânând însărcinată, după nouă luni a născut o fiică, pe care, după obiceiul Legii Vechi, la opt zile o duseră la preotul bisericii spre a-i pune numele. Deci, cu chip tainic, i s-a dat pruncii acest nume de Maria, căci Maria înseamnă împărăteasă, ca ceea ce avea să fie Împărăteasa îngerilor și Doamna întregii lumi.

Ziua de astăzi a sosit la noi cu lumină duhovnicească, cu bucurie sfântă, fiindcă astăzi se naște Maica lumii și a bucuriei. Nu prăznuim astăzi nașterea vreunui sfânt, ci nașterea aceleia ce este mai sfântă decât toți sfinții. Să-i aducem laude îngeresti, Fecioarei Maria, Precuratei de Dumnezeu Născătoarei, care s-a născut din Sfinții Părinți Ioachim și Ana, la bătrânețile lor. Însă, pentru a lăuda pe prunca și Fecioara Maria, trebuie să avem inimă fără răutate, ca pruncii, și viață curată și neîntinată de păcate trupești.

Pentru a lăuda pe aceea care avea să fie Maica Fiului lui Dumnezeu, trebuie să avem inimă de mamă, blândețe și răbdare

de mamă, iubire și milă de mamă către toți. Altfel, rugăciunile și darurile noastre, dacă ies din inimi pline de păcate, de ură și de răutate, nu vor fi primite de Preasfânta Fecioară Maria. Cu aceste gânduri de bucurie și nădejde și cu inimi pline de milă și smerenie, să intrăm în sfințele biserică și, sărutând icoana Maicii Domnului, să ne rugăm astfel:

„Ușa milostivirii deschide-ne-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine de nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.” Amin. (Părintele Ilie Cleopa)

LA MULȚI ANI,
*tuturor celor care poartă
numele Maicii Domnului cu cinste!*

LEGENDA CELOR 8 MINUTE

Se spune că o femeie săracă cu un copil în brațe, trecând pe lângă o peșteră a auzit o voce misterioasă care i-a spus: „Intră și ia tot ceea ce îți dorești, dar să nu uiți ceea ce-i mai important. Amintește-ți că după ce vei ieși poarta se va închide pentru totdeauna. Așa că profită

de această oportunitate, dar nu uita ce-i mai important.”

Femeia a intrat în peșteră și a găsit multe bogății. Fascinată de aur și bijuterii, a așezat copilul pe o stâncă și a început să strângă de zor tot ce putea duce.

Vocea misterioasă i-a vorbit din nou: „Ai doar 8 minute!”

Când au trecut cele 8 minute, femeia, încărcată cu aur și pietre prețioase, a fugit afară din peșteră și poarta s-a închis.

Atunci și-a amintit că a uitat copilul înăuntru, iar poarta s-a închis pentru totdeauna.

Bogăția a durat puțin, iar disperarea pentru totdeauna.

La fel se întâmplă de multe ori și cu noi. Avem aproximativ 80 de ani pentru a trăi în această lume și o voce ne amintește mereu: „Nu uita ce e cel mai important!”

Și cele mai importante sunt valorile spirituale, familia și copiii, viața, educația, bunul simț, reputația, dragostea, adevărul și demnitatea de om.

În schimb câștigurile, plăcerile materiale ne fascinează într-atât încât uităm de ceea ce e mai important, risipim timpul și dăm la o parte esențialul: Bogăția sufletului.

Să nu uităm niciodată că viața în această lume trece repede și că moartea vine când ne așteptăm mai puțin. Iar când poarta vieții se închide pentru noi, nu ne mai folosesc la nimic regretele.

Trăim într-o lume de probleme, neliniștiți, și toate numai pentru că am uitat ce e cel mai important: **Bogăția sufletului!**

DESPRE DRAGOSTE

Smeriți-vă fraților, și iubiți-vă unul pe altul, și Dumnezeuul păcii și al dragostei va fi cu voi! Că nu este nimic mai bun decât sunt pacea și dragostea. Că prin acestea se strică războiul și toată răutatea.

Fiți unul față de altul milostivi și buni, precum a zis Hristos: **„Poruncă nouă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții”** (In. 12, 26). Și iarăși: **„Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”** (Matei 5, 9).

Pentru aceea, fraților, să nu faceți răutăți, ca să nu vă despărțiți de Dumnezeu, Cel Ce ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, și ne-

a răscumpărat cu Sângele Său. Părăsiți-vă răutățile voastre și câștigați dragostea în toate, care este legătura deplinătății. Pentru că dragostea acoperă mulțime de păcate.

Că acela ce iubește pe fratele său în lumină petrece. De vreme ce Dumnezeu este dragoste, iar frică nu este în dragoste. Drept aceea, de voiește cineva să se mântuiască, fără de osteneală dragoste să aibă spre toți; și către cei mici și către cei mari. Dragostea nu face rău aproapelui. Și cei ce voiesc pacea se vor desfăta în dragoste. **Mai bine este a mânca pâine uscată, dar cu dragoste, decât vițel gras, dar cu vrajbă!**

(I.P.S. Pimen, *Din cuvintele duhovnicești ale Sfinților Părinți*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Suceava, 2003)

RUGĂCIUNE (de Mihai Eminescu)

Crăiasă alegându-te
Îngenunchem rugându-te,
Înaltă-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;

Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorată
Asupra-ne coboară,
O, Maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila Sfântului
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor
Luceafărului mărilor;
Asculta-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce clară,
O, Maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Noua biserică a Parohiei Ortodoxe Lazaret

PROGRAMUL LITURGIC (7-13 sept.)

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Luni	17:00	Priveghere
Martți	7:30	Acatistul și Sf. Liturghie (Parastase) - Nașterea Maicii Domnului -
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	19:00	Acatistul Sf. Mc. Efreim cel Nou
Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ier. Luca
Duminică	7:00 17:00	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase) Priveghere

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.